

El nem tékozolt élet

Paris Reidhead

Elhangzott 1967-ben.

Forrás: [Not to be Wasted](#)

Olvassuk el a János 3,16-ot. Sokan már gyermekkorunk óta ismerjük ezt a verset, mégis, akárhányszor találkoztunk is vele, a kegyelem kimeríthetetlen kincsét fedezzük fel benne. Véleményem szerint ez a néhány szó többet magába foglal Isten kegyelméből, mint a Szentírás bármely más kijelentése: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*”

Kevésbé értjük ezt a verset, mert az elsődleges igazsága olyan világosan van kifejezve, és olyan nagy szükségünk van rá, hogy hajlamosak vagyunk azt hinni, csak ennyit jelent. De ez a vers Izráel egy olyan tanítójának szólt, aki legalább csírájában értette az áldozatokat és Isten céljait és ígéreteit, és így volt némi háttere, amely segített neki megérteni az Úr mondanivalójának értelmét, túl azon az igazságon, amelyet ez a vers oly világosan kifejez. Urunk Nikodémushoz szól és biztosítja őt arról, hogy nem a vér, nem a természetes eszközök, nem az emberi akarat, hanem Isten és az Ő kegyelmének dicsőséges és természetfeletti munkája által jutunk be a mennyek királyságába. Ez az első megértés, amit ebből a versből nyerünk.

Szeretném, ha észrevennétek ebben a versben egy szót, amit gyakran figyelmen kívül hagyunk: „elveszni” - „hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen”. Néhány évvel ezelőtt a feleségemmel abban a kiváltságban volt részünk, hogy öt hetet tölthettünk Urunk földjén. Az egyik leglenyűgözőbb élmény az volt, amikor az Olajfák hegyén állva az Ékes kaput szemlélhettem, amelyet nagy Szulejmán, Jeruzsálem muszlim uralkodója lepecsételtetett, és elrendelte, hogy addig nem nyitható ki újra, amíg Krisztus át nem halad rajta; és a falat, a falnak azt a részét, amely Urunk ideje óta áll. Láttuk az előttünk elterülő várost is, és rájöttünk, hogy a lábunknál ugyanazok az olajfák állnak, amelyek már akkor is öregek és göcsörtösek voltak, amikor Urunk 2000 évvel ezelőtt letértelt közöttük. Ezután az idegenvezető megmutatta nekünk Jozsafát völgyét, ahol a Kidron patak folyik, és azt mondta, hogy az emberek oda vitték le a szemetet. Jézus idejében az emberek oda vitték ki a szalmát, a szénát és a rongyokat: az utcákról és a házakból származó szemetet, és ott lerakták és eltemették azokat. Az ottani spontán öngyulladás jelensége miatt ezek a dolgok lángra kaptak, és az egész völgy füstölgött és mérgező bűzt árasztott. Ez a hely adta a pokol újszövetségi fogalmát, amely az égés és a füst, azaz a gyötrelmek helye.

Amikor ezt a helyet néztem, és ezeken a dolgokon gondolkodtam, a szívem megértett egy igazságot, amelyet korábban nem láttam ilyen világosan, nevezetesen, hogy ez nemcsak az égetés, a kínzás és a büntetés helye, amely a pokolhoz hasonlít, hanem a hulladék helye is; egy szeméttelp, ahová a hulladékot vitték és ott lerakták. És így az elmém és a szívem megértette a „elveszni” szó egy másik jelentését, amelyet a fenti vers parafrázisával szeretnék közölni veletek:

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, ne vesszen kárba, és ne váljék hulladékká, hanem most kezdjen el élni, és örökké éljen az élet teljes értelmében.

Ha el tudjátok fogadni ezt a gondolatot, akkor Isten Fiának ajándékában sokkal többet fogtok látni, mint a büntetéstől való megmenekülést. Bizonyára ti is látni fogjátok ezt. A Biblia nagyon világosan kijelenti, hogy a mi Urunk Jézus azt tanította az embereknek, hogy az időn túl van a szenvedés helye, egy hely, amit pokolnak nevezünk, az a hely, ahová a gazdag ember került - nem azért, mert

gazdag volt, hanem azért, mert nem tért meg és nem hitt. Szívének megátalkodottságát világosan mutatja, hogy még a lángok és szenvedések közepette sem bánja meg bűnét, és nem kér kegyelmet, csak vigaszt. Megértjük tehát, hogy Istennek készítenie kellett egy tömlöcöt, egy helyet, ahol az árulókat, a lázadókat, az anarchistákat és a törvénszegő embereket tartják fogva; mert ha Isten megengedné nekik, hogy a mennybe jussanak, és dicséretet énekeljenek annak, akit megvetnek, akkor a menny végtelenül elviselhetetlenebb hely lenne a pokolnál. Ennek megfelelően készített egy helyet, mely az erkölcsi súlyuk által oda vonzottak lakhelye lesz. Júdásról azt mondják, hogy kiment és elment a saját helyére. Szívünkben, elménkben és lelkünkben, akik ma este itt vagyunk, van egy erkölcsi tömegvonzás. Talán néhányan közületek azért vannak itt, mert a feleségük, férjük, testvérük vagy gyermekeik rábeszéltek őket, hogy jöjjenek el. Ha ott lennél, ahol lenni akarnál, akkor jó messze lennél innen. Ugyanígy az ember szellemében is van egy erkölcsi vonzerő, és amikor meghal, arra a helyre megy, ahová akart, vagy ahová a vágyai és az erkölcsi gravitációja vonzotta, amikor még élt.

Isten tehát egy helyet készített a Sátánnak és a vele együtt elbukott angyaloknak, a sötétség démonainak. És azok, akik úgy döntöttek, hogy a Sátán erkölcsi uralma alatt élnek, és megvetik Isten kegyelmét és irgalmát, biztosan oda fognak kerülni. Isten azt akarja, hogy senki se vesszen el, hanem mindenki térjen meg. Ezt az Ő Igéje nagyon világosan kifejezi: „Mondd meg nekik: Élek én – ezt mondja az én Uram, az ÚR –, hogy nem gyönyörködöm a gonosz halálában, hanem abban, hogy a gonosz megtérjen az útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útjaitokról! Miért halnátok meg?” (Ez 33,11). „Ez Isten hívása a megtéretlenekhez” - mondta Richard Baxter¹, amikor Ezékiel e verseiről beszélt, és megpróbálta feltárni Isten szívét - amely az elveszett ember iránti szánalom miatt megszakad - egy bűnös nemzedék szíve előtt. Ha az itt lévők közül bárki is elveszette magát az örökkévalóságba, és azon a helyen találja meg örök lakhelyét, amelyet a világegyetem tömlöcének neveztem - a pokolban -, akkor azt Isten Igéjének felhívása, a lelkiismeret és a barátok figyelmeztetése, valamint a Szent Szellem vonzása ellenére kell megtennie. Lehetséges, hogy valaki megváltatlanul haljon meg, és sokan halnak meg így, de lehetetlen, hogy valaki szeretetlenül haljon meg. Ezt meg kell értenünk. Isten nem akarja, hogy az ember - akit az Ő képére és hasonlatosságára önmagának alkotott, hogy az Ő szeretetének tárgya legyen, akit Ő szeret, és aki viszont szereti Őt -, elveszette távozzon az időből az örökkévalóságba.

Milyen csodálatos az emberi személyiség, az emberi lény, a férfi és a nő! Gondoljuk meg, hogy a valaha élt legbölcsebb ember az agyi potenciáljának legfeljebb csak tíz százalékát használta! Néhány pszichológus megmérte ezt, és azt mondta, hogy a legtöbb ember két-három százalékot használ, és valaki nagyon határozottan még azt is mondta, hogy a legbölcsebb ember az agyi erejének az egy százalékát sem használja. Csak maga az agy, a maga hatalmas tudás- és gondolkozási képességével, örökkévalóságot igényel!

Az egyik legnehezebb dolog, amit a diákoknak meg kell tenniük, amikor egyetemre mennek az, hogy behatárolják a tanulmányi területüket. Minél előrébb jut valaki a tudományban, annál szűkebb lesz a tanulmányi területe. Volt egy professzorom az egyetemen, aki az alma betegségeiből doktorált, de nem minden betegségből; a disszertációját az alma szemölcsösödéséről írta - és nem akármilyen szemölcsösödésről, hanem ami csak egy bizonyos almafajtánál fordul elő. Ahogy valaki mondta: „Egyre többet és többet tanulunk egyre kevesebbéről és kevesebbéről, míg végül eljutunk oda, hogy mindent tudunk a szinte semmiről.” Bizonyos értelemben ez így szükséges, mert a tudás óceánja végtelen. Az emberi agy képes felhalmozni a tudást, de ez a folyamat örökké tartó. Ezért biztos vagyok abban, hogy az Ő szenvedéseivel való közösség - ha helyesen értelmezzük - az, amikor hatalmas potenciállal és

---

¹ Richard Baxter (1615 - 1691) angol puritán egyházi vezető, költő, énekíró, teológus és hitvitázó.

képességekkel rendelkező férfiakat és nőket látunk, akik nem tartják magukat többre érdemesnek, mint hogy a sötétség börtönébe kerüljenek: arra a helyre, ahol soha nem teljesedhet ki a személyiség. Valaki úgy írta le a poklot, mint olyan helyet, ahol még a bűn beteljesedése sem létezik; hogy ez a hely az égető vágyak örökös tombolása lesz, azok beteljesülése nélkül. És így ez az elképzelhető legszörnyűbb hely, egy börtön, amelyet Isten feltétlenül szükségesnek tart ahhoz, hogy a világegyetemben valamiféle erkölcsi rendet tartson fenn, és amelyben bizonyos lények örökre sötétségben lakozzanak. Isten elküldte Fiát a világba, hogy büntelen életet éljen és áldozati halált haljon, hogy aki hisz benne, ne kerüljön a pokolba, a büntetés eme helyére; de ne is növelje a világegyetem szemetjét azzal, hogy örökre megfosztatik attól a lehetőségtől, hogy beteljesíthesse Isten nagyszerű tervét az emberiség számára. Nem akarja, hogy bárki is elpusztuljon; nem akarja, hogy bárki is kárba vesszen. Hozzád szólok ma este: elveszett vagy?

Keresztény családban nőttem fel Minneapolis városában, az édesanyám és egy istenfélő lelkész tanított, jártam vasárnapi iskolába és templomba. Mindenem megvolt, csak életem nem! A Red Rock Camp Meeting két hetes tábori összejövele alatt Isten Szelleme felfedte előttem saját szívemet. Először azt gondoltam, az igehirdetők rólam beszélnek, aztán azt gondoltam, egy másfajta keresztényről beszélnek, majd arra jutottam, hogy csak félig vagyok keresztény. Végül Isten Szelleme arra készítetett, hogy felismerjem azt a szörnyű, borzalmas valóságot, hogy ha abban az állapotban halok meg, amiben voltam, és ha a pokol nem létezik, akkor Istennek külön poklot kellene készítenie számomra. Rájöttem, hogy elveszett vagyok, elveszett!

Kedves barátom, Isten megmentett engem, és ha ma este te, aki itt vagy, nem tudod, hogy átmentél-e a halálból az életbe, jó hírem van számodra: Krisztus meghalt az elveszett emberekért! Azért jött a világra, hogy megkeresse és megtalálja azt, ami elveszett. A János 3,16 tanítása minden bizonnyal ez: „aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” De vajon ezzel ki is merítettük ezt a verset? Nem; nem, ha az „elveszni” szót tágabb értelemben vesszük: aki hisz Őbenne, *ne vesszen kárba*. Mert nagyon is lehetséges, hogy valaki, aki megmenekült a bűnért járó büntetéstől, és aki a bűnbocsánat biztosítékát élvezzi, valamilyen területen mégis legyőzetik, vágyai tévútra viszik, és olyat tesz, ami megszorítja Istent.

Személyes bizonyosságot szeretnék tenni, ha megengeditek. Miután megkaptam a bűnök bocsánatának e csodálatos bizonyosságát, visszatértem dolgozni az anokai farmunkra. Élénken emlékszem arra, milyen örömmel próbáltam bizonyosságot tenni egy ott dolgozó embernek, és hogyan mondtam el a fiataloknak, akikkel együtt játszottam és dolgoztam, hogy Isten Fia a szívembe jött, hogy keresztény vagyok, és hogy bizonyos vagyok a bűneim bocsánata felől. Ez az 1934-es szárazság idején történt. Abban az időben volt egy farmom, ahol csak lovakkal tudtam dolgozni. Talán emlékeztek, milyen forrók voltak azok az aszályos évek. Akkoriban több mint 25 hektár kukoricánk volt. Egyáltalán nem esett az eső, és az egyetlen megoldás a gazdaság megmentésére az volt, hogy továbbra is műveljük a földet és forgassuk a barázdákat, hogy lassítsuk a víz elpárolgását. De mivel a lovak nem bírták a nagy hőséget, ezért felkeltünk hajnali háromkor, a sötétben befogtuk a lovakat, és amint elég világos volt ahhoz, hogy lássuk a kihajtott kukoricasorokat, kimentünk a földre. Reggel hatig dolgoztam, aztán visszamentem a farmra megfejni a 6-7 tehenet, menet közben bekaptam valamit enni, és igyekeztem 7 órára visszaérni a kukoricaföldre, ahol még mindig dolgozhattam fél 10 -10-ig.

Történt, hogy egy reggel, amikor a lovakat a föld végén hagytam, kimentem a kúthoz, hogy teli töltssem a nagy vizeskancsót, majd megnedvesítettem a zsákvásznat, amibe be volt csomagolva, hogy a víz hideg maradjon. Amikor a házat megkerültem, anyám lépett ki, és azt mondta: „Ó, de jó, hogy itt vagy, fiam! El kell intézned néhány dolgot.” Abban a pillanatban ez hiányzott a legkevésbé! Fáradt voltam és melegem volt, mióta felébredtem, hajnali 3 óta dolgoztam, és nem volt lehetőségem

korábban lefeküdni sem. Akkor olyasmit tettem, amit remélem, egyikőtök sem tett még. Szentelenül válaszoltam anyámnak. Mondott valamit, és én megint pimaszul válaszoltam! Harmadszor is megismételte, és én ugyanígy válaszoltam. A harmadik válasz után rám nézett, és azt mondta: „Fiam, azt hittem, keresztény vagy!” Aztán megfordult, és bement a konyhába.

Szavai szíven ütöttek. Elindultam, feltettem a vizeskancsót a tehének víztartályára, kimentem a szénapajtába, átsétáltam a jászlak között, felmásztam a létrán a padlásra, kerestem egy védettebb helyet, ahová levettem magam, és úgy zokogtam, mint egy kisgyermek. Megdöbentem, mert abban a pillanatban rájöttem, hogy egy árulót hoztam magammal ebbe a keresztény életbe, aki, ha szabadjára van engedve, el fog árulni engem. Rettegtem, mert a megtérésem utáni első napok nagyon értékesek voltak - micsoda örömben, micsoda boldogságban volt részem! Sőt, az egyik dolog, amit Isten arra használt, hogy megmutassa nekem, hogy nem voltam újjászületve, annak ellenére, hogy tagja voltam a gyülekezetnek, az a tény volt, hogy oly sokféleképpen nem tiszteltem a szüleimet. És most itt vagyok, és megint ugyanazt csinálom. Emlékszem, így imádkoztam: „Ó, Istenem, nem tudom, mi történt velem, talán elvesztettem az üdvösségemet, vagy valami ilyesmi, de Istenem...” és keservesen sírtam. Aztán, miközben sírtam, a fülemben halványan visszhangzott egy ének, melyet néhány héttel korábban énekeltünk az egyik összejövetelen: „Békesség, tökéletes békesség, a bűn sötét világában; Jézus vére suttogja a békességet.” Akkor tudtam, hogy az Úr megbocsátott nekem, ugyanakkor azt is tudtam, hogy egy olyan természet, hajlam, jellemvonás, tulajdonság van bennem, amely, ha nincs kezelve, akkor valahogyan, valamikor elárul engem, és megfosztja Istent mindattól a dicsőségtől, amit Ő az életemből kapni akar, és így az életem kárba vész! Emlékszem, hogy egy idő után beszélgettem egy bibliaiskolai tanárral, és többek között erről a kérdésről is beszéltem neki. Rám nézett, és azt mondta: „Túlságosan érzékeny vagy. Túlságosan érzékeny a lelkiismereted.” Megveregette a fejemet, majd így folytatta: „Idővel majd kinősz ezekből a problémákból. Ne aggódj annyira miattuk. Ha vétkezel, kérd Istent, hogy bocsásson meg neked.” Aztán az utamra engedett.

Néhány év múlva, 1943-ban missziós mezőre mentem. Ott, abban a kíméletlen környezetben fedeztem fel, hogy kritikus elmével, bíráló lelkülettel és gúnyolódó nyelvvel rendelkezem. Bár a missziós mezőn töltött három év alatt keményen dolgoztam azon törzsek nyelvének tanulmányozásán, akik nem kerültek kapcsolatba az evangéliummal, mégis annyira irritáltam a munkatársaimat, a feleségemet és még magamat is, hogy egyikük azt mondta nekem: „Paris, mi ismerünk téged. Okunk van azt hinni, hogy megtértél az Úrhoz, de ahogyan beszélsz és amilyen szarkasztikus vagy, néha kételkedem ebben.” Igen, én is utáltam ezt a fajta énemet! Tudtam, hogy megtértem az Úrhoz, mert gyűlöltem ezt a magatartásomat! Ugyanakkor tudtam, hogy ha nem találok választ erre a problémára, akkor az életem és a szolgálatom kárba vész. Kezdetől fogva tudtam, hogy ha vétkeztem anyám ellen, mert szemtelen és tiszteletlen voltam vele, akkor ezzel akadályt állítottam Isten és közém. De ezt a problémát rendeztem. Ennyi év után viszont, amikor már egy egyház által támogatott misszionárius voltam, rájöttem, hogy valahogyan, valamikor választ kell találnom a jellemvonásaim és személyiségem zsarnokságára, különben teljesen tönkreteszik a Krisztusért végzett szolgálatomat. Soha nem fogom elfelejteni azt a fájdalmas kinyilatkoztatást, amit az 1Korinthus 13. fejezetének következő fordítását olvasva kaptam: „A szeretet nagyon türelmes, nagyon kedves, soha nem durva, soha nem önző, soha nem ingerült.” Ó, mennyire belém hasított, égetett és perzselt ez a kinyilatkoztatás! Ez arra a felismerésre juttatott, hogy Istent nem az dicsőíti, amit mondunk, amit tudunk vagy amit teszünk, hanem akik vagyunk! „Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremtek” (Jn 15,8). „A Szellem gyümölcse szeretet, öröm, békesség” (Gal 5,22 KJV). Nem rendelkezték ezekkel a dolgokkal, melyek megtisztelnék Istent.

Az igazság, amit a szívedre akarok helyezni, a következő. Ismerlek és tudok valamit rólad. Tudom, hogy az én problémám hasonló a tiedhez. Lehet, hogy nem azonos, lehet, hogy kívülről kicsit más, de a lényeg ugyanaz. Tudom, hogy nem sokkal azután, hogy megbocsátást kaptál, rájöttél, hogy többre van szükséged, mint a múltbéli bűneid és az Úr ellen elkövetett hibáid megbocsátása. Ezt megkaptad, de ha őszinte lennél önmagadhoz, akkor úgy kiáltanál, mint Pál, aki a Róma 7-ben a megbocsátott szív egyetemes kiáltásának adott hangot: „Ó, én nyomorult ember! Ki szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7,24). Felfedezte, hogy megszabadult a mózesi törvény alapján rá kiszabott büntetéstől, de a bűn és a halál törvénye - melyet akkor ismert meg, amikor a bűnben és a halálos ítélet alatt élt -, még mindig jelen volt. Bár megbocsátást kapott, ezeket a szokásokat, hajlamokat és magatartásformákat magával hozta az új életbe. Az eredmény az lett, hogy a szíve szabadulásért kiáltott attól, ami belülről rágta és égette. Felismerte, hogy a szívében egy áruló lakik, aki megfosztja Istent attól a dicsőségtől, ami Őt megillette volna az ő életében.

Meg kell értenünk, hogy Isten Szelleme az Igén keresztül munkálkodva arra tanít minket, hogy megmenekülhetünk ugyan a pokoltól, bizonyos értelemben mégis elveszíthetjük életünk hasznosságát és hatékonyságát. Más szóval, elvesztegetheted életed napjait, mert nem ismerted meg a győzelem és a szabadulás titkát. Amikor Isten gyermeke vétkezik, több dolog történik: megszakad az Istennel való közössége; Isten többé nem használja őt; az imák megválaszolatlanok maradnak; a Sátán támadásainak áldozatává válik, és Isten fegyelmező kezébe kerül. A bűnt mindig úgy kell kezelni, ahogyan Isten elrendelte: meg kell ítélni, el kell hagyni, gyűlölni kell. Amikor azonban megengedjük, hogy a bűn uralkodjon rajtunk, megfosztjuk az Urat attól a dicsőségtől, amit az életünkben meg kellene kapnia. Ezért az Ő gondja nem csak az, hogy miután vétkeztünk, biztosítsa számunkra a bűntől való megtisztulás eszközét, hanem a győzelem útját is megadja.

Egyszer Bostonban beszéltem a Harvard, a Wellesley, az MIT és más környékbeli egyetemek diákjainak egy csoportja előtt. Megismertettem velük az Isten által elkészített győzelem eszközét és útját. Egy évvel később visszamentem, és találkoztam ott az egyik fiatallal. Nagyon tetszik a diákok nyíltsága és őszintesége azokkal szemben, akik az Igéből szolgálnak nekik. Ez a fiatalember azt mondta nekem:

„Ez a tanítás, amit nekünk adott, nem működik, és azt akarom mondani önnek, hogy ha még egyszer erről a győzelmi dologról akar beszélni, akkor akár el is hagyhatja, mert én már kipróbáltam, és nem működik.”

„Örülök, hogy ezt most tudom meg, és nem a három nap végén, amit együtt fogunk tölteni” - válaszoltam. „Most lássuk, mit próbáltál ki, és mi az, ami nem működik.”

„Azt mondta, hogy Isten gyermeke győzelmet arat.”

„Igen! És mit tettél, hogy megszerezd?”

„Nos” - válaszolta - „azt a verset vettem, amely azt mondja, hogy Isten hűséges, és nem engedi, hogy erődöt meghaladóan megkísértessél, hanem a kísértéssel együtt menekülési utat is készít, hogy el tudjam viselni.”

„Így van. Folytasd!”

„És minden alkalommal, amikor kísértésbe estem, emlékeztettem Istent erre a versre, és azt mondtam neki: 'Uram, a Te Igéd azt mondja, hogy Te tudsz menekülési utat készíteni.' De ez nem működik, egyszerűen nem működik. Soha nem volt győzelmem.”

Akkor azt mondtam neki: „Nyissuk ki a Bibliát.” Mindketten kinyitottuk az általa említett igeverset (1Kor 10,13). „Olvasd el”, mondtam. Elolvasta, majd megkérdeztem: „Mit mond ez az igevers?”

„Elkészíti a menekülés útját” - válaszolta.

„És mi a menekülés módja?" - kérdeztem.

„Ez a vers!" - válaszolta.

„Nem! Ez a vers azt mondja, hogy *elkészíti* a menekülés útját. Mi az?"

„Ez a vers!" - válaszolta újra.

„Nem, a vers azt mondja, hogy elkészíti a menekülés útját. Tudod, hogy mi a menekülés útja?"

„Nem tudom."

„Akkor ne azt mondd, hogy nem működik, hanem azt, hogy *nem tudod*, hogyan lehet ezt működésre bírni."

„Igen, azt hiszem, így van."

Ezután a Rómaiakhoz írt levél 6. fejezetéből olvastunk, és azt mondtam: „Ez a kiút. Krisztus, nem csak attól akar megmenteni, amit tettél, hanem attól is, amilyen vagy! Ezért nem csak érted halt meg, hanem úgy is meghalt, mintha te lettél volna ott a kereszten. Magával vitt a keresztre, és mivel úgy volt ott, mint te, így te is ott voltál Vele. Ez áll az Igében: „A mi ó emberünk Krisztussal együtt megfeszítettetted."

„Ezt még soha nem láttam így" - mondta nekem.

„Pedig kellett volna, hiszen három napja erről beszélek."

„Azt hiszem, nem értettem meg."

„Valószínűleg nem, de meg fogod érteni."

„Mindenképpen ezt akarom, mert annyira szégyellem magam amiatt, amilyen voltam az elmúlt egy évben."

Ahogy egyre mélyebben belemerültünk ebbe az igazságba, kezdte látni, hogy az Úr Jézus Krisztus nemcsak azért halt meg, hogy megmentse őt a pokoltól, hanem azért is, hogy megmentse őt önmagától; azért halt meg, hogy megmentse őt a kísértés és a vágy rabságából; azért halt meg, hogy megszabaduljon saját természetének és személyiségének zsarnokságától. Amint kicsit tovább beszélgettünk erről, kezdte látni a menekülés útját, ami azt jelenti, hogy a kísértés pillanatában felismeri, hogy Krisztussal együtt ott van a kereszten. „Atyám, az a rész bennem, ami ezt mondaná, ezt gondolná, ezt akarná vagy ezt tenné, az meghalt azon a napon, amikor Krisztus meghalt."

Néhány hónap múlva újra találkoztam vele, és mindjárt azzal kezdte: „Működik! Működik!" Igen, működik, mert Isten annyira szerette a világot, hogy azt akarta: tanúbizonyság legyél a világ előtt; és az Ő célja nem csak az volt, hogy megmentsen a pokoltól, hanem az is, hogy megmentsen mindattól, ami megakadályozná, hogy ilyen tanúbizonyság legyél. Annyira szerette a világot, hogy egyszülött Fiaát adta, hogy ha hiszel benne, ne vessz kárba, hanem már most elkezdj élni abban, amit ez a feltámadási élet jelent, és örökké élj.

Ebben a versben az igazság egy másik szemléletét látjuk, amiről a következőkben beszélni fogunk. Isten Igéje világosan tanítja nekünk, hogy Istennek terve van az életünkkel, egy olyan terve, amelyet még a világ teremtése előtt készített. Megváltott és elhívott minket, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem a Krisztus Jézusban a világ megalapítása előtt volt szándék és kegyelem szerint (2Tim 1,9). A megszentelődés lényege, hogy azt mondjuk: „Atyám, azt akarom, hogy a te akaratod teljesüljön az életemben." Urunk így tanított minket imádkozni: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is" - személyesen alkalmazva: *úgy az én életemben is* (Mt 6,9-10). Ez azt jelenti, hogy az Atyának van egy akaratja. Ő mindent tud, és tudja, mi a legjobb. Mivel Ő a szeretet, azt akarja, ami a legjobb; és mivel Ő szuverén Isten, el tudja érni, ami a legjobb, ha te is azt akarod, amit Ő akar.

A valóság azonban az, hogy te, Isten gyermeke, aki megmenekültél bűneid büntetésétől, sőt ha akarod, a kísértés hatalmától is, valahogyan nem törődsz Azzal, Aki tervet készített az életedre, és

nem érdekel, hogy az életed hogyan lehetne hasznos, hanem te egyszerűen csak tisztességes életet akarsz élni, megmentve a pokoltól és az indulatod okozta szégyentől - akkor így tehetsz.

Sok emberrel beszéltem már, akik életük vége felé azt mondták nekem: „Azt hiszem, valahol az elején elszalasztottam Isten tervét az életemre vonatkozóan, és elvesztegettem az életemet.” Mire gondoltak? Gondoljátok, hogy arra utaltak, hogy nyíltan bűnben éltek? Nem. Hogy könnyelmű életet éltek? Nem! Hogy elveszettek? Nem! Hiszen tudják, a múltjuk a vér alatt van, és ismerik a győzelemhez vezető utat, de megelégedtek azzal, hogy úgy éljenek, hogy nem ragadták meg Isten akaratát az életükre nézve. Nem elég, ha volt egy pillanat, amikor átadtuk magunkat az Úrnak: „Uram, legyen meg a Te akaratod”, hanem attól a pillanattól kezdve minden nap így is kell élnünk; és minden helyzetet, amivel szembenézünk, ennek a ténynek a fényében kell kezelnünk. Ellenkező esetben öt, hat hónap vagy év múltán, elfelejtve, hogy a válság pillanatában azt mondtuk: „Legyen meg a Te akaratod”, meggondolatlanul olyan döntést hozunk, ami zsákutcává válik számunkra. Ezért minden helyzetet, minden döntést annak a döntésnek a fényében kell meghoznunk, amellyel Isten akaratára bízunk magunkat.

Ha például Minneapolisból New York államba szeretnénk eljutni, akkor először azt kell eldöntenünk, hogy kelet felé menjünk, ne pedig nyugatra, délre vagy északra. Ezután rengeteg hely van keleten, amit meglátogathatunk. Elmehetnénk Chicagóba, és onnan az autópályán Pennsylvaniába, amely elvezet Washingtonba, ahelyett, hogy New York felé haladnánk. Tehát nem csak egyetlen döntésről van szó, hanem döntések sorozatáról. De még ezek a fontos utazási döntések sem jelentenek mindent. Lehet, hogy utazás közben erős oldalszellőkést kapunk, amely megingatja az autót, és bár azt mondjuk, „New Yorkba megyünk”, ha nem korrigáljuk az autó haladási irányát, akkor könnyen az árokban találjuk magunkat anélkül, hogy bármilyen döntést hoztunk volna az árokba kerülésről. Figyelmetlenségünk és az úti céllal szembeni közömbösségünk azt eredményezheti, hogy az árokban kötünk ki.

Azt tapasztaltam, hogy Istennek oly sok gyermeke jól indult el a futás útján, de útközben valahol elakadt. Oldalszél fúj, vagy barázdás útszakaszba jutottak, és ahelyett, hogy Isten akaratához, mint életük legfőbb szenvedélyéhez igazodtak volna, tovább mentek, amerre a barázdá vagy a szél vitte őket, és az árokban kötöttek ki. Mik ezek az árkok? A stagnálás árka, a várakozás árka, az elvesztegetett napok vagy évek árka. Ezért rendkívül fontos megérteni, hogy Isten szeretete az elveszett világ iránt olyan intenzív és állandó, hogy nem csak a pokoltól, a bűn okozta fájdalomtól, a szokások és magatartásformák rabságából eredő csalódástól és veszteségtől akar megmenteni minket; hanem meg akar menteni attól a frusztrációtól is, hogy napokat és éveket töltünk azzal, hogy tisztességes, becsületos, igaz életet élünk, győzelmet aratunk, és élvezzük a megbocsátást, amely a halál után a mennybe visz minket, és csak később, amikor Őelé állunk, döbbenünk rá, hogy azok az évek elégték, mert *nem* Isten szuverén akaratára, terve és célja szerint éltünk. Isten nem akarja, hogy kárba vesszünk. De ez még nem minden. Isten nem csak azt akarja, hogy az időnk legyen értékes, hogy minden napunk értékkel bírjon, hiszen végül is, amikor a világra jöttünk, csak az életet és az időt adta nekünk, az élet pedig időből áll. Tehát minden perc felelősséggel jár, és az Úr nem akarja, hogy elpazaroljuk a napjainkat és az éveinket. De azt sem akarja, hogy eltékozzol a tehetségedet és a benned rejlő lehetőségeket.

Pál apostol nagyon tehetséges ember volt. A törvényben való szakértelme megkérdőjelezhetetlen, logikai ereje pedig talán páratlan volt. Azt mondják, hogy a történelem őt legnagyobb elméjének egyike volt. De amikor Isten megmentette őt, nem azért tette, hogy megszentelje azokat a képességeket, amelyeket Pál a „Taruszi Egyetemen” fejlesztett ki. Távolról sem. Isten taruszi Saul tehetségének, erejének és képességeinek nem ezeket a bizonyos területeit akarta

felhasználni. Valójában három évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy lerombolja az addig tanultakat; három évnek, míg végül Pál azt mondhatta, hogy „bennem, vagyis a testemben semmi jó nincs.” Bizonyára nem ez volt annak az embernek a hozzáállása, aki a Szanhedrin vezetőjének utódja lett volna; nem ez volt annak az embernek a hozzáállása, aki elhatározta, hogy népének, Izráelnek a vezetője lesz. Ez egy olyan ember hozzáállása volt, aki felfedezte, hogy ami nyereség volt az ő számára, az veszteség Krisztus számára. Ezért fel kell ismerned, hogy Istennek joga van felhasználni mindazt, amit beléd fektetett - bármit is fektetett beléd! Lehet, hogy olyan készségek, erők és képességek, amelyekről te nem is tudsz, de ezek az Övéi, és minden joga megvan arra, hogy használja azokat. Ezért kötelességed, hogy életedben mindent átadj neki, és engedd meg neki, hogy kihozza az életedből, amit csak akar.

Eszembe jut egy fiatalember, aki elment beszélgetni Keith és Vi Hunthoz, amikor ők a Michigani Egyetemen az Intervarsity Christian Fellowshipnek dolgoztak. Egy másodéves orvostanhallgató többször is elment hozzájuk, hogy beszélgessenek Krisztusról, mert néhány diáktársa bizonyágtétele arra készítette, hogy komolyan vegye Krisztus állításait és annak lehetőségét, hogy keresztény legyen. Egyik este, amikor Hunték otthonában beszélgettek a témáról, megkérdezte: „Mit fog változtatni az életem az, ha keresztény leszek?”

Erre Keith azt kérdezte tőle: „Mondd csak, hogyan döntöttél úgy, hogy orvos leszel?”

„A nagyapám orvos volt, az apám is az volt, és egész életemben arra készültem, hogy orvos legyek” - válaszolta.

„A változás, amit a Krisztushoz való jövedeled okoz, az lesz, hogy miután elfogadod Jézus Krisztust Uradnak és Megváltódnak, akkor a terveidet, hogy orvos leszel, az Ő átszögezett kezébe kell tenned. Ezeket a terveket már azelőtt elkészítetted, hogy Krisztushoz jöttél volna. Amikor Krisztushoz jössz, nem mondhatod: „Uram, orvosként jövök hozzád”, hanem azt kell mondanod: „Jövök Hozzád! Pont! Legyen meg a te akaratod.”

A fiatalember így válaszolt: „Várj egy percet, Keith, egy dolgot tisztáznunk kell. Azon gondolkodom, hogy keresztény legyek-e. De egy dolgot meg kell értened: keresztény orvos leszek. Orvos leszek! Keresztény vagy sem, orvos leszek! Érted? Orvos leszek!”

Három-négy perc múlva Keith odament a fogashoz, és azt mondta: „Nagyon sajnálom, nagyon fáradt vagyok, és tudom, hogy Vi is fáradt. Ha nem haragszol” - és odahozta neki a kabátját. Öt-tíz perccel az előbbi kijelentése után a fiatalember a kollégiumi szobája felé tartott. Tudta, hogy kidobták és ridegen bántak vele. Amikor elment, a légkör meglehetősen hideg volt.

Amikor Keith és Vi lefeküdtek, nem tudtak elaludni. Sokáig imádkoztak azért, hogy Isten valahogy elérje ezt a fiatalembert, hogy meglássa és megértse, mi kell ahhoz, hogy valaki Krisztushoz jöjjön. Reggel 6 óra körül csengettek az ajtón. Keith azt mondta, hogy annyira fáradt volt, hogy biztos volt benne, csak képzelődik, ezért a párnát a fejére húzta, remélve, hogy a csengetés elhallgat. De nem hallgatott el, hanem tovább csengettek. Végül felkelt, és kinyitotta az ajtót. Az ajtó előtt a másodéves orvostanhallgató állt, szeme homályosan fénylett, az arca pedig duzzadt volt.

„Mi a baj, elfelejtettél valamit?”

„Nem, Keith, amikor elmentem innen, szidtalak az orrom alatt, és elhatároztam, hogy soha többé nem teszem be a lábam a házádba. Tudom, hogy kidobtál, de megérdemeltem. Hajnali három óra körül rájöttem, hogy ha Jézus Krisztushoz akarok jönni, akkor azt az Ő feltételei szerint kell tennem, nem pedig Neki kell az én feltételeimet elfogadnia. Keith, kész vagyok imádkozni. Az leszek, amit Jézus Krisztus akar, hogy legyek. Imádkozol velem?” Néhány perc múlva ez az orvostanhallgató megnyitotta a szívét, hogy befogadja Isten Fiát, mert felfedezte, hogy amikor Krisztushoz jövünk, nem a terveinket hozzuk el Neki, hogy Ő azokat jóváhagyja, hanem jössz, és azt mondod: „Uram, legyen meg a Te

akaratom." Attól tartok, sok olyan keresztény van, aki elfogadta Krisztust, de egyszerűen azt képzelte, hogy továbbra is az marad, ami korábban volt.

Tavaly télen beszélgettem valakivel, akit évek óta ismerek, aki magáról beszélve egy olyan szót használt, amit én soha nem használok. Dühös lettem, odafordultam hozzá, és azt mondtam: „Figyelj, soha többé ne beszélj így magadról!”

„Mi a probléma?” - kérdezte.

Azt válaszoltam: „Egyetlen ember sem főnév! Egyetlen ember sem főnév! Sokkal több vagy, mint bármelyik főnév. Ember vagy, Isten képmására lettél teremtve, Krisztus vére által vagy megváltva, és Isten családjába tartozol, ne azonosítsd magad egy főnévvel!”

Egyesek azt mondják, hogy földművesek, tanárok, orvosok, ügyvédek, prédikátorok. Nem hiszem, hogy egy kereszténynek joga van magát egy főnévvel azonosítani. Isten gyermeke vagy! Az vagy, ami Ő akar, hogy legyél! Ha azt akarja, hogy herceg legyél a fáraó házában, rendben. Ha azt akarja, hogy pásztor legyél a Midjáni sivatag elzárt részében, akkor az vagy! Értsd meg, hogy nem vagy főnév! Nem egy főnévre bízod magad. Isten Fiára bízod magad! Az vagy, ami Ő akarja, hogy légy. Ő, milyen sokan lesznek, akik napjaik végén rádöbbenek majd, hogy elfogadták a biztonságot és a kényelmet, hogy egy főnév legyenek, ahelyett, hogy az Atyának engedelmeskedő emberek lettek volna.

Megfigyeltétek már Pál életét szolgálatának időtényezője szempontjából? A következőt fogjátok felfedezni: harmincöt éves szolgálatából csak tizennyolc évet tudunk azonosítani. Amennyire tudjuk, a többi tizenhét évet azzal töltötte, hogy azt tette, amit Isten akart, de nem a reflektorfényben. Nem tudjuk, mit tett. Talán földet művelt; talán sátorkészítő műhelye volt; talán... Mit tett? Nem tudjuk! De a harmincöt évből csak tizennyolc évet tudunk azonosítani! És mégis teljes mértékben Jézus Krisztus szolgálatában állt. A versenypályát megfutotta!

Ezt próbálom a szívetekbe vésni: Jézus azért halt meg, hogy megmentsen téged a hasztalan zsákutcáktól, hogy megmentsen téged attól, hogy életedet szokások és magatartásformák áldozataként tékozz el. Azért halt meg, hogy az életedből mindazt kihozhassa, ami dicsőítheti Őt, és ami a szűkölködő világ áldására lehet. Nem akarja, hogy életedből bármi is kárba vesszen.

Van még valami. Lehetséges, hogy valaki megmeneküljön a pokoltól és a halál pillanatától való félelemtől; hogy megmeneküljön a szokásoktól, magatartásformáktól, természetes vonásoktól és hajlamoktól; hogy megmeneküljön attól, hogy az életét botladozva élje és tapogatózva járjon; sőt lehetséges, hogy jó úton járjon, jó irányba haladjon, - és mégis felkészületlen legyen erre az útra. Ő, milyen szomorú lesz azon a napon felfedezni, hogy megmenekültél a pokoltól, megmenekültél a bűntől és annak zsarnokságától, és mégis kárba vesztél - elvesztegetted a Szent Szellem teljességében való járás lehetőségét!

De Isten abban gyönyörködik, és arra vágyik, hogy ne a te erődben és energiádban járj, hanem a Szent Szellem erejében és kegyelmében. Ezért mondja az Ige: „Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne” - ne vesszen kárba! Ne vessz kárba abban az értelemben, hogy ne a saját emberi energiádban járj, és ne a te természetes képességeiddel próbáld teljesíteni az isteni szolgálatot. Ellenkezőleg! Ismerd meg Krisztus teljességét, és járj ebben a teljességben! És akkor nem te, hanem Krisztus fog benned élni. Ő, barátom, bárcsak látnád ezt, bárcsak megértenéd, hogy ez is ehhez tartozik! Isten nem akarja, hogy olyan energiával éljétek ezt az életet, amely teljesen alkalmatlan hozzá. Krisztus élete számomra teljesen természetellenes, de Krisztus számára teljesen természetes.

És mit kér tőlünk? Hogy szánjuk oda Neki testünket, és engedjük, hogy betöltsön minket önmagával, és élje bennünk az Ő életét. Charles Finney² így szólt arról az emberről, aki a múlt bűneiért megbocsátva éli életét, győzelmet arat természete és kísértései fölött, úgy jár, ahogyan az lényegében Isten terve és célja, de mégsem a Szellemben jár: „Isten azt parancsolta nekünk, hogy telve legyünk Szent Szellemmel. Ha nem a Szellem teljességében járunk, akkor felelősek leszünk minden rossz dologért, amit tettünk, mert nem voltunk betelve a Szellemmel, és felelősek leszünk minden jó dologért is, amit nem tettünk, mert nem voltunk betelve a Szellemmel." Krisztus tehát nem akarja, hogy elvesztegessünk egy napot, de még egy órát sem. Az Ő vágya nemcsak az, hogy megismerd a Szellemmel való beteljesedés fordulópontját, hanem az is, hogy Krisztus teljességében járj. Szó szerint ezt mondja az Ő Igéje: „Legyetek állandóan betelve a Szellemmel" (Ef 5,18, angolból).

Az egyik keswicki konferencián F.B. Meyer³ odament Müller Györgyhöz⁴, és megkérdezte tőle: „Testvér, miért prédikálok néha olyan erőteljesen, és miért tűnik néha minden olyan laposnak?" Erre a tiszteletreméltó férfi így válaszolt: „Ennek az az oka, hogy kétszer fújod ki a levegőt, miután csak egyszer lélegeztél be." És belégzés nélkül kilélegezni csak időpocsékolás.

Dr. Simson⁵ prédikált és énekeket is írt az Úr életének belélegzéséről. Azt tapasztaltam, hogy Istennek nagyon sok kedves gyermeke nem érti, hogy szükség van egy olyan rejtett helyre, ahol egyedül lehetnek Istennel, amit elsősorban nem a Biblia olvasásának vagy az imádkozásnak, hanem az imádatnak szentelnek. Egy hely, ahol kilélegezhetnek az imádatban, és belélegezhetnek, ihatnak Abból, Aki az élő víz; belélegezhetnek Abból, Aki a szent lehelet. Isten nem akarja, hogy életünkben akár csak egy napot vagy egy órát is elpazaroljunk, és csak egy elkötelezett emberi személyiség energiájából éljünk, hanem azt akarja, hogy Szellemben éljünk és járjunk!

Ahhoz, hogy a Szellem teljességében járjunk, fegyelemre van szükségünk. Ennek a fegyelemnek az egyik formája egy énekben van megfogalmazva, amely így szól: „Szánj időt a szentségre, beszélj gyakran Uraddal, tölts sok időt csendben, egyedül Jézussal." Ezt az éneket énekeljük, de vajon így teszünk-e? Van egy meghatározott idő az Úrral? Ó, ti, akik megismertétek a Szent Szellem teljességét, azt ajánlom, hogy most kezdjétek el, és ezt tegyétek, amíg csak éltek: pillanatok, percek, vagy akár többet, egy egész napot is szánjatok oda és legyetek csendben. Dávid azt mondta, hogy miközben az ágyban feküdt, az Úrral beszélgetett. Ez az Igevers, hogy „Csendesedjétek el, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!" (Zsolt 46,11), a héberből szó szerint lefordítva így hangzik: „Legyetek nyugodtak, és tudjátok meg, hogy Ő az Isten." Gyermekes anyák, késő este hazatérő apák, és mindannyian, akik azt akarjuk, hogy életünk Krisztus illatát és ragyogását hordozza: meg kell értenünk, hogy nemcsak a Szellemmel való beteljesedés fordulópontját kell megtapasztalnunk, hanem a beteljesedés folyamatos állapotát is: „Legyetek állandóan betelve Szellemmel" - „az imádatban, a magasztalásban, az Ő jelenlétében való megmaradásban, az ő teljességéből való merítésben, az Úr életének belélegzésében" - mondta Simpson.

Hányan lélegeztünk már ki kétszer, miután csak egyszer lélegeztünk be? És ez a kilégzés a szolgálatban és a tevékenységben olyan üres - elpazarolt! Mennyire fontos tehát, hogy ezt a verset a maga széles dimenziójában és hatalmas következményeivel együtt fogjuk fel! A világ elvárja, hogy Krisztust lássa bennünk, és azt mondja: „Nem hiszem el, amit mondasz; csak azt hiszem el, amit látok,

---

² Charles Grandison Finney (1792-1875) amerikai presbiteriánus lelkész, a második nagy ébredés egyik vezető alakja volt az Egyesült Államokban.

³ Frederick Brotherton Meyer (1847-1929) angliai baptista lelképásztor és evangélista, aki az Atlanti-óceán mindkét partján részt vett lelkési és missziós munkában.

⁴ George Müller (született Johann Georg Ferdinand Müller) (1805-1898) keresztény evangélista és az Ashley Down árvaház igazgatója az angliai Bristolban.

⁵ Albert Benjamin Simpson (1843 - 1919) kanadai prédikátor, teológus, író, a Keresztény és Missziós Szövetség alapítója.

és amit látok, az nem hat meg engem!" Ezért imádkozott így az Úr: „hogy mindnyájan egyek legyenek, Atyám, mint te énbennem, és én tebenned, ők pedig mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem" (Jn 17,21). Lehet, hogy elménk megismerte az igazságot, szívünk az Ő szolgálatának szentelte magát, szellemünk megragadta a győzelmet, és biztosak vagyunk abban, hogy ha Krisztussal együtt meghaltunk, régi bűneink a vér alatt vannak, és megbocsátást nyertünk. Ha azonban nem szakítunk időt arra, hogy imádjuk Őt, hogy belélegezzük az Ő életét, hogy igyunk az Ő teljességéből, az azt jelenti, hogy csak természetes energiánkból fakadó jó szavakkal megyünk az emberekhez. Ezért rendkívül fontos, hogy ez a vers is áthasson bennünket, és hogy megértsük, hogy Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha hiszünk őbenne, ne vesszünk kárba a szó semmilyen értelmében. Mindazt, amit az Ő kiontott vérével megváltott, hatékonyan kell felhasználni az Ő dicsőségére, tiszteletére és dicséretére.

Ha Istentől születél, akkor olyan akarsz lenni, mint Krisztus, be akarsz teljesedni, és fel akarsz nőni Krisztusban. Ez a célja ennek a konferenciának - hogy azok, akik még nem léptek be a keresztény életbe, fordulóponthoz jussanak, akik pedig már átéltek egy ilyen válságot, azok egyre érettebb és mélyebb kapcsolatba kerüljenek az Úrral. Ha Istentől születettek, akkor az isteni természet részeseivé lettetek, és valami bennetek így kiált, most is, amikor beszélek: „Ó, hadd legyek olyan, mint Te! Mint Te, áldott Megváltó, legyek olyan tiszta, mint Te. Jöjj a Te frissességemben, jöjj a Te teljességemben, védj a Te képmásod lenyomatát mélyen a szívembe!"

Egy nap otthon voltam a floridai Orlandóban. A lányom, aki most tizenöt éves, akkor alig több mint három éves lehetett. Éppen egy igehirdetés-sorozatról tértem haza, és kint ültem a teraszon. A feleségem a konyhában volt, és Sára mellette ült egy zsámolyon, és segített neki. Anyukák, tudjátok, hogy van ez! Kétszer annyi időbe telik bármit is elvégezni, ha a hároméves gyermeketek segít, ugye? A kislány büszkén és elégedetten jött ki a konyhából, és megigazította csinos ruháját. Megkérdeztem tőle: „Mit csináltál, kicsim?"

„Ó, apu" - felelte ragyogó arccal - „segítettem anyunak!"

„És tetszett?" - kérdeztem tovább.

„Igen, szeretek segíteni anyunak!" Aztán hozzátette: „Apu, tudod, mit akarok?"

Azt válaszoltam: "Nem, mit, kedvesem?"

„Apu, alig várom, hogy olyan nagy legyek, mint anyu, mert minden, amit ő csinál, az olyan jó!" Megfordult és elszaladt, én pedig a kanapé háttámlájára hajtottam a fejem. Könnyek szöktek a szemembe, és azt mondtam: „Atyám, amikor kislányokat teremtettél, azt a vágyat ültetted a szívükbe, hogy olyanok legyenek, mint az anyukájuk, hogy olyan dolgokat csináljanak, mint az anyukájuk. Amikor megalkottad gyermekeidet, és elvezetted őket a halálból az életre, a sötétségből a világosságra, azt a vágyat is a szívükbe ültetted, hogy olyanok legyenek, mint Jézus. Akkor miért ilyen közömbösek? Úgy tűnik, csak a pokoltól akarnak megmenekülni, és kész! De nem csak ennyit akarnak, talán csak ennyit tudnak."

Ha Istentől születél, akkor nem csak ennyit akarsz. Olyan akarsz lenni, mint Ő. Tisztelni akarod Őt. Imádni akarod Őt. Azt akarod, hogy az életed számítson. Nem akarod az életedet a bűnre, kudarcokra, vereségekre, tapogatózásra, tehetetlenségre tékozolni, hanem minden nap minden pillanatát úgy akarod megélni, hogy abban az órában, amikor meglátod Őt, az életed az Ő kegyelmének dicséretére és dicsőségére szolgáljon. Halld meg! Isten szerette a világot, és azért adta a Fiát, hogy ha hiszel benne, ne kelljen kárba veszned, hanem már most elkezdhesd élni az életet annak teljes értelmében, és aztán tovább élhess örökké ebben a dicsőséges üdvösségben!

~ ~ ~